

МАКЕДОНСКАТА САГА

Ете и тоа бидна. Два дена пред официјалниот почеток на кампањата за претстојните парламентарни избори водачите на партиите потпишаа Кодекс на однесување за слободни и фер парламентарни избори. Тие дадоа чесен "пионерски" збор дека сè ќе биде фер, демократски, тип топ, без ни една дамка! И како што е ред, следуваа насмеани лица со ведри погледи упатени кон ТВ-камерите и блицевите од фотоапаратите ветувајќи сè за доброто на народот. (Но, повеќе личеа на главни ѕвезди, веќе видени, во филмот наречен "Трка за удобна фотелја"). Да, тие ветуваа, навистина ветуваа и сè уште ветуваат. И што натаму? Е, сега му е мајката на обичниот граѓанин да се сретне со "неговиот" лидер од "неговата" партија и да си каже сè, ама баш сè што го мачи, а тука, во секој момент ќе има рамо за плачење проследено со "убедливите" зборови "не се секирај, ќе биде добро".

И како што е ред, да почнеме од премиерот кој почна да се расфрла со ветувања на пензионерите, на стечајците, на лозарите, на земјоделците, на музичарите, на војската... Нашиот драг премиер го одврза кесето па продава земјиште, дели станови, им ја враќа надежта на "татовци"... Да не се добие погрешен впечаток, сите овие ветувања ќе беа оценети како најпозитивни, но ако се реализираа пред околу 3 години. А сега се наметнува мислата "а што ако победи, ќе биде ли и натаму вака дарезлив"? Но, како што покажува практиката - ќе биде онаа "ма баш ми е гајле што сум ветувал, кој ве 'шиша'". Е, ама ако изгуби, сликата ќе биде поинаква!!! Сè ова, 20 дена пред избори, сепак личи на евтин предизборен трик и отворено корумпирање на гласачкото тело. Вака, ова е полн погодок во вистинско време, за Владата, а не и за пензионерите, но не и за земјоделците, но не и за... кои по овој предизборен договор најверојатно повторно ќе останат со куси ракави и празни раце. По петнаесет години и исто толку изборни циклуси, пензионерите и работничката класа останаа она што беа и пред една ипол деценија. Категорија граѓани најповолна за предизборни манипулации. Армија која има повеќе од 200.000 редовни гласачи, чии ливчиња најчесто го одлучуваат победникот на изборите. И повторно да се вратиме на предизборните ветувања.

Покрај пари, се разбира, се делат и вработувања во државната администрација. Пред четири години вработуваа ВМРО-ДПМНЕ и ДПА, сега вработуваат СДСМ и ДУИ. Но, за разлика од претходните овие сега (СДСМ) не смеат да му кажат "не" на ДУИ, па според неизбежниот Рамковен, на сите конкурси мора да се вработуваат Албанци. А што е со Македонците? Е, тие само ќе арчат пари, муабети и ништо повеќе. За нив работа нема. Зар нема? Има, како нема. Кумановчани знаат каде. Тие не им веруваат на ветувањата на политичарите и не остануваат во земјава. За жал, го ризикуваат животот и заминуваат на печалба во Ирак и во Авганистан, одбирајќи го ужасот на војната во Ирак. Со ова граѓаните на Куманово испратија јасен одговор колку веруваат во партиските "светли" визији.

Гласаа за работа во војна, гласаа за полн џеб пари, но не затоа што така сакаат, туку зашто на тоа ги принудија сите владејачки гарнитуре досега. А што е со другите партии и нивните ветувања? Тука се и тие. Потенцијалниот гласач не знае каде да се сврти, за кого да се одлучи, кое ветување да го избере. Седнува во својата удобна фотелја со далечинскиот управувач во рака и почнува да "буљи" во ТВ-приемникот. Во ударните термини речиси на сите дневни телевизиски програми, слично како и на насловните страници на дневните весници, познати сцени од некои помалку или повеќе заборавени времиња. Импровизирана говорница и микрофон од каде што се слуша кое од кое поубаво ветување. Од едната страна пред микрофонот машносани говорници со насмеан лик и гордо кренати глави. Од другата страна, наредени во прв ред истомисленици на гласоговорниците, па луѓе во функција на допрва градење кариера и на крајот толпа луѓе заслепена од празните ветувања. Но, како граѓаните да не веруваат во дадениот збор на нашите мили политичари? Секој добронамерен граѓанин денес искрено се прашува каква смисла имаат ваквите манифестации сега кога аргументите покажуваат дека се постигнуваат само негативни ефекти. Посакуваните ефекти ќе можеа да ги постигнат доколку во изминатите четири години наместо лажни ветувања пријатно ги изненадеа македонските граѓани и во период пред парламентарните избори да организираа свечено пуштање во работа барем на дел од некогашните големи фабрики, кога на времето секој работник излегуваше со насмевка на лицето и со полн џеб. Сè ќе беше поинаку. Но, реалноста...!?

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски